

EURIPIDES

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ

Euripides
Ιφιγένεια εν Αυλίδι

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=25203959

Ιφιγένεια εν Αυλίδι:

Содержание

ΥΠΟΘΕΣΙΣ	4
ΠΡΟΣΩΠΑ	6
ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ	7
ΣΚΗΝΗ Α'	7
ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ	23
ΣΚΗΝΗ Α'	23
ΣΚΗΝΗ Β'	26
ΣΚΗΝΗ Γ'	36
Κонец ознакомительного фрагмента.	38

Euripides

Ιφιγένεια εν Αυλίδι

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

Του στρατού και του στόλου των Ελλήνων
συναθροισθέντος παρά την
Αυλίδα εν τω πορθμῷ του Ευρίπου, ὅπως ἐκείθεν ομοῦ,
ὑπὸ την
αρχιστρατηγίαν του Αγαμέμνονος, ἐκπλεύση κατὰ της
Τροίας προς
ἐκδίκησιν της ὑπὸ του Πάριδος ἀρπαγῆς της Ελένης,
νηνεμία διαρκῆς
παρεκώλυε τον ἀπόπλουν αὐτοῦ. Τούτο εθεωρήθη ως
ἐνδειξις
δυσμενείας των θεῶν, ο δε μάντις Κάλχας, ἐμπνευσθεὶς
ἐχρησιμοδότησεν ὅτι τότε μόνον θα ἠδύνατο να πλεύση ο
στόλος και θα
ἐκυριεύετο το Ἴλιον, εἰάν ο Αγαμέμνων ἐθυσιάζε την
θυγατέρα του
Ιφιγένειαν εἰς τον βωμόν της Ἀρτέμιδος, προστάτιδος
θεᾶς της
Αυλίδος. Ἐκάλεσε τότε ο Αγαμέμνων την σύζυγόν του
Κληταιμνήστραν
να φέρῃ ἐκ Μυκηθῶν εἰς Αυλίδα την Ιφιγένειαν ἐπὶ τη

προφάσει ότι
εσκόπει να δώσει αυτήν εις γάμον προς τον Αχιλλέα,
πράγματι όμως
προτιθέμενος να υπακούση εις της θεάς την θέλησιν.
Τούτο δε και
συνέβη αληθώς. Αλλά καθ' ην στιγμήν επί παρουσία
σύμπαντος του
ελληνικού στρατού, παρατεταγμένου περί τον βωμόν της
Αρτέμιδος, η
μάχαιρα της θυσίας κατεφέρετο επί τον λαιμόν της
παρθένου, η μεν
κόρη εξηφανίσθη, αντ' αυτής δ' έλαφος εφάνη
ασπαίρουσα χαμαί και
ραίνουσα διά του αίματός της τον βωμόν της θεάς.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, βασιλεύς των Μυκηνών.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ, δούλος αυτού.

ΧΟΡΟΣ γυναικών εκ Χαλκίδος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ, βασιλεύς της Σπάρτης.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ, σύζυγος του Αγαμέμνονος.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ, θυγάτηρ του Αγαμέμνονος και της

Κλυταιμνήστρας

ΑΧΙΛΛΕΥΣ, βασιλεύς της Φθίας.

ΕΙΣ ΑΓΓΕΛΟΣ.

Η σκηνή εις το εν Αυλίδι στρατόπεδον και προ της σκηνής

του

Αγαμέμνονος.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ και ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ (προς τον εντός της σκηνής Πρεσβύτεν)
Ελθέ, γέρον, εδώ προ της σκηνής.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Έρχομαι. Τι νέον έχεις εις τον νουν σου, βασιλεύ
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Θα έλθης γρήγορα ή όχι;

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ (εξερχόμενος)

Έρχομαι. Μη νομίσης ότι κοιμώμαι. Ο ύπνος φεύγει• το
γήρας μου
και οι οφθαλμοί μου βλέπουσι καλώς.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Ποίον άραγε να ήναι το άστρον εκείνο ;

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Είναί ο Σείριος, όστις περά πλησίον της επταστέρου

Πλειάδος, εις
το μέσον τουρανού.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Ούτε πτηνών κελάδημα ούτε φλοίσβος της θαλάσσης
ακούεται. Σιγή
τελείας νηνεμίας κατέχει τον Εύριπον.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Και συ, βασιλεύ, διατί περιφέρεσαι έξω της σκηνής ; Η
Αυλίσ
κοιμάται και η φρουρά των τειχών δεν ήλλαξεν ακόμη.
Ας εισέλθωμεν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Σε ζηλεύω, γέρον. Ζηλεύω πάντα, όστις διέρχεται
ακίνδυνον τον βίον
άγνωστος και άδοξος. Πολύ ολιγώτερον όμως ζηλεύω
τους ζώντας εν
μέσω αξιωμάτων και τιμών.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Και όμως αυτά αποτελούν το κάλλος της ζωής.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Ψευδές κάλλος! Γλυκείαι είναι τwόντι μακρόθεν αι
τιμαί, αλλ' όταν
πλησιάσουν, τότε αισθανόμεθα πόσον είναι αλγειναί.
Διότι άλλοτε

μεν η δυσμένεια των θεών, ματαιούσα τας ελπίδας μας,
ανατρέπει την
ευτυχίαν ημών, άλλοτε δε καταστρέφουσιν αυτήν αι
ποικίλαι και
δυσάρεστοι, γνώμαι των ανθρώπων.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Δεν μοι φαίνονται ορθοί οι λόγοι ούτοι λεγόμενοι παρ'
ανδρός
υπερόχου, οποίος είσαι συ, ω βασιλεύ. Δεν σ' εγέννησε
βεβαίως ο
Ατρεύς ίν' απολαύης πάντων των αγαθών του βίου. Και
συ ακόμη
οφείλεις να χαίρης και να λυπήσαι ως πας άλλος, διότι
και συ
εγεννήθης θνητός. Ό,τι θέλουν οι θεοί, αυτό και θα γίνη,
είτε συ
το θέλεις είτε μη. Αλλά βλέπω ότι, ανάψας την λυχνίαν,
γράφεις το
γράμμα αυτό, το οποίον εις τας χείρας σου κρατείς, και
σβύνεις
πάλιν ό,τι έγγραψας. Και αφού εσφράγισας το γράμμα, το
αποσφραγίζεις πάλιν. Και ρίπτεις δακρύων τον λύχνον
χαμαί. Έχεις
αληθώς την όψιν παραφρονήσαντος ανθρώπου. Διατί
πάσχεις ούτω ; Τι
σε στενοχωρεί τόσο, βασιλεύ ; Φανέρωσόν μοι την
αλήθειαν. Θα την
εμπιστευθής εις άνθρωπον αγαθόν και πιστόν. Μήπως

δεν έστειλεν εμέ

ο Τυνδάρεως προς την γυναίκα σου, αφωσιωμένον
προικώνον δούλον;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Άκουσε, γέρον. Η κόρη του Θεστίου Λήδα εγέννησε τρεις
θυγατέρας,

την Φοίβην, την Κλυταιμνήστραν, ήτις είναι σύζυγός
μου, και την

Ελένην. Ταύτης της Ελένης διεκδικούντες την χείρα
ήλθον οι

πλουσιώτατοι της Ελλάδος ηγεμόνες. Δεινώς δε
ηπέιλουν και

αιματηρώς προς αλλήλους ηγωνίζοντο πώς έκαστος,
αποκρούων τους

άλλους, να λάβη αυτός την κόρην ως σύζυγον. Αμηχανία
μεγίστη

κατείχε τον Τυνδάρεων, να δώση ή να μη δώση την
κόρην του, και εις

ποίον εξ όλων να την δώση όπως διαφύγη συμφοράν.
Εσκέφθη τέλος ν'

απαιτήση και απήτησε να ορκισθώσι πάντες εκείνοι οι
μνηστήρες, διά

σπονδών επί του καίοντος βωμού τους θεούς
επικαλούμενοι, ότι,

οιουδήποτε και αν γίνη η Ελένη σύζυγος, πάντες οι
λοιποί θα

υπερασπίσωσιν αυτόν και εάν τις ήθελεν απαγάγει την
νεάνιδα εκ του

συζυγικού της οίκου και καταλάβει παρ' αυτή του
συζύγου την θέσιν,

θα συνεκστρατεύσωσι κατά του απαγωγέως πάντες
ενόπλως και θα

κατασκάψωσι την πόλιν του, είτε Έλλην είναι ούτος είτε
βάρβαρος.

Όταν ο όρκος ούτος εξησφάλισε την υπόσχεση ταύτην,
έπεισεν ο γέρων

τους μνηστήρας μετά τέχνης συνετής ν' αφεθή ελευθέρα
η κόρη όπως

εκλέξη η ίδια ως σύζυγον ένα εξ αυτών, εκείνον προς
τον οποίον η

γλυκεία της Αφροδίτης έμπνευσις ήθελε προσελκύσει
την καρδίαν της.

Και τότε αυτή εξέλεξεν – είθε να μη τον εξέλεγε ποτέ –
τον Μενέλαον.

Μετ' ολίγον όμως ήλθεν εκ Φρυγίας εις Λακεδαίμονα
εκείνος, τον

οποίον αι τρεις θεαί εξέλεξαν κριτήν του κάλλους των
κατά την εις

το Άργος διαδεδομένην φήμην, νέος περικαλλής,
λαμπρά ενδεδυμένος

περίχρυσα ενδύματα βαρβαρικής πολυτελείας και,
ερασθείς της

Ελένης, ήτις και αυτή τον ηγάπησεν, επωφεληθείς δε της
εκείθεν

αποδημίας τότε του Μενελάου, απήγαγε την Ελένην και
έφυγε μετ'

αυτής εις την βουτρόφον χώραν της Ίδης. Αλλ' ο

Μενέλαος επανελθών
διατρέχει παράφορος την Ελλάδα και, επικαλούμενος
τους
απαγγελθέντας τυνδαρείους όρκους, προσκαλεί τους
πάντας εις
εκδίκησιν του αδικήματος. Και τότε οι Έλληνες
εξεγερθέντες και
αρπάσαντες τα όπλα συνηθροίσθησαν εδώ εις της
Αυλίδος τας
στενοπόρους ακτάς άγοντες πλοία και στρατιάς και
ίππους και άρματα
πολλά. Εξέλεξαν δε πάντες εμέ ως αρχιστράτηγον χάριν
του
Μενελάου, του οποίου είμαι αδελφός. Ω, είθε να εδίδετο
εις πάντα
άλλον το απαίσιον αυτό αξίωμα! Τώρα, ενώ όλος ο
στρατός και ο
στόλος είναι προ πολλού συνηθροισμένοι εδώ εις την
Αυλίδα, νηγεμία
διαρκής μας εμποδίζει τον απόπλουν και
ταλαιπωρούμεθα εδώ αργοί.
Εις την δεινήν αυτήν αμηχανίαν μας, ερωτηθείς
εχρησιμοδότησεν ο
μάντις Κάλχας ότι τότε μόνον εξ Αυλίδος θ'
αποπλεύσωμεν και θα
καταστρέψωμεν την πόλιν των Φρυγών, όταν θυσιασθή
η Ιφιγένεια, η
κόρη μου, εις την Αρτέμιδα, προστάτιδα θεάν της χώρας
ταύτης.

Ἄλλως οὐδέν ἐκ τούτων θα κατορθωθῆ. Ὅταν ἤκουσα
τούτον τον
χρησμόν, διέταξα ἀμέσως τον κήρυκα Ταλθύβιον να
κηρύξῃ μεγάλη τη
φωνή εἰς το στρατόπεδον ὅτι ἀπολύω το στράτευμα
ολόκληρον, διότι
δεν θα συναινέσω ἐγὼ ποτέ να θανατώσω την κόρην μου.
Ἀλλ' ο
ἀδελφός μου διὰ πολλῶν ἐντέχνων λόγων με κατέπεισε
να υποστῶ το
δεινόν τούτο, και τότε ἔγραψα προς την σύζυγόν μου να
στείλῃ την
κόρην μας ἐδῶ ἵνα την δώσω εἰς γάμον προς τον
Ἀχιλλέα, του οποιίου
ἡ ἔξοχος φήμη θα ἦναι τιμὴ και καύχημα του οίκου μας.
Διότι,
ἔγραψα, ο Ἀχιλλεύς ἀρνείται να συμπλεύσῃ μετὰ των
Ἀχαιῶν, εἴαν
πρότερον δεν φέρῃ την κόρην ἡμῶν ως σύζυγόν του εἰς
την Φθίαν.
Τοιοῦτος ψευδῆς λόγος μου περί γάμου δῆθεν της
θυγατρὸς μας θα
ἔπειθε την Κλυταιμνήστραν να την φέρῃ ἐδῶ. Το
μυστικόν ὅμως τούτο
γινώσκουσι μετ' ἐμοῦ μόνος ο Κάλχας, ο Ὀδυσσεύς και
ο Μενέλαος.
Ἀλλὰ μετεμελήθην, γέρον, δι' ὅσα τότε κακῶς πράξας
ἔγραψα, και τα
μεταβάλλω τώρα δι' αὐτοῦ του γράμματος, το οποιόν εἰς

την σκιάν

της νυκτός με είδες ν' αποσφραγίζω και πάλιν να σφραγίζω. Εμπρός

λοιπόν, λάβε το γράμμα τούτο και τρέξε εις το Άργος. Θα σου είπω

ό,τι περιέχει, διότι συ είσαι πιστός θεράπων και της γυναικός μου

και του οίκου μου.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Και πρέπει να μοι τα ειπής διά να τη ομιλήσω συμφώνως προς το

γράμμα σου.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Τη γράφω λοιπόν : «Κατόπιν της προτέρας μου επιστολής, κόρη της

Λήδας, σοι στέλλω την ανά χείρας ταύτην και σοι λέγω να μη στείλεις

την κόρην μας εις την κολπώδη της Ευβοίας ακτήν, την ακύμαντον

Αυλίδα, διότι τους γάμους της Ιφιγενείας απεφασίσαμεν ν'

αναβάλωμεν εις άλλον χρόνον».

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Αλλά δεν σκέπτεσαι ότι ο Αχιλλεύς, βλέπων την αναβολήν ταύτην του

γάμου, θα εξοργισθή κατά σου και κατά της γυναικός

σου ; Μήπως δεν
είναι και τούτο κακόν ; Τι λέγεις δι' αυτό ;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Ο Αχιλλεύς ουδέν γνωρίζει περί τοιούτου γάμου. Μόνον
το όνομά του,
ουχί δε και αυτός, μετέχει τούτων. Εκείνος δεν γνωρίζει
ότι εγώ
εξέφρασα την πρόθεσιν να δώσω την κόρην μου εις την
νυμφικήν αυτού
παστάδα.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Δεινή σου η τόλμη, βασιλεύ, να φέρης την κόρην σου επί
σφαγήν υπέρ
των Ελλήνων με πρόφασιν ότι θα την δώσης ως σύζυγον
προς τον υιόν
θεάς.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Οίμοι, παρεφρόνησα τώντι και βλέπω ότι πίπτω εις
βάραθρον δεινής
συμφοράς. Αλλ' ύπαγε, γέρον, κίνει τους πόδας σου
ταχείς και
νίκησε το γήρας σου.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Σπεύδω, βασιλεύ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Πρόσεξε μη καθίσης εις δάσους σκιάν ούτε παρά
δροσεράς πηγάς
υδάτων, μήπως σε δελεάση του ύπνου η αγκάλη.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Αναξ, μη με αδικής.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Παντού όπου η οδός διχάζεται, παρατήρει καλώς μήπως
άμαξά τις,
ελαύνουσα προς των Ελλήνων τα πλοία, φέρει την κόρην
μου, και
διέλθη χωρίς να την ίδης. Εάν την συναντήσης, στρέψε
την ευθύς
προς τα οπίσω, αρπάζων τους χαλινούς των ίππων και
οδήγησον αυτήν
εις τας Μυκήνας πάλιν.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Θα το πράξω. Αλλά πως θα με πιστεύση η κόρη και η
σύζυγος σου όταν
θα είπω τούτα προς αύτας ;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Δείξον την επί της επιστολής σφραγίδα μου. Εμπρός !
Ήδη το
ροδόχρουν φως της αυγής λευκαίνεται υπό των
τεθρίππων αρμάτων του

Ηλίου. Τρέξε, βοήθησέ με εις την δυστυχίαν μου.

(Ο δούλος απέρχεται).

Ω ! εις τον κόσμον ουδείς υπάρχει μέχρι τέλους ευτυχής
και ουδείς
εγεννήθη άλυπος.

(Εξέρχεται).

ΠΑΡΟΔΟΣ ΠΡΩΤΗ

Εισέρχεται ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΧΟΡΟΣ
Στροφή).

Διά του στενού του Ευρίπου, αφείσαι την πόλιν μας
Χαλκίδα, την
ποτιζομένην υπό των παραλίων υδάτων της περιφήμου
πηγής Αρεθούσης,
ήλθομεν εδώ, εις την αμμώδη ταύτην της Αυλίδος ακτήν,
να ίδωμεν το
στράτευμα των Αχαιών και τα πλοία των ανδρείων νέων,
οίτινες, ως
λέγουν, εκστρατεύουσιν υπό τον ευπατρίδην

Αγαμέμνονα και τον
Ξανθόν Μενέλαον επί χιλίων πλοίων εναντίον της Τροίας
διά την
Ελένην.
Ταύτην ο βουκόλος Πάρις απήγαγεν εκ του καλαμώδους
Ευρώτα,
δωρηθείσαν αυτώ υπό της Αφροδίτης, ότε παρά διαυγή
και δροσερά
ύδατα συνηγωνίσθη αυτή επί κάλλει προς την Ήραν και
την Αθηνάν.

(Αντιστροφή).

Ήλθομεν ευλαβώς εις το πλούσιον τούτο εις θυσίας
άλσος της
Αρτέμιδος μ' ερυθράς εξ αιδούς τας παρειάς όπως
θαυμάσωμεν τα
όπλα, τας σκηνάς, τους Έλληνας οπλίτας και το πλήθος
των ίππων.
Και είδομεν τους δύο Αίαντας ομού, τον μεν υιόν του
Οιλέως, τον δε
του Τελαμώνος γόνον, άνακτα της Σαλαμίνοσ, μετά του
Πρωτεσιλάου
παίζοντασ πεσσούσ, και τον έγγονον του Ποσειδώνοσ
Παλαμήδην, τον
δεινόν εις το αγώνισμα του δίσκου, ως επίσης Μηριόνην
τον
θαυμάσιον πολεμιστήν, τον νησιώτην Λαερτίδην

Οδυσσεά μετά του
περικαλλούς Νηρέως. Είδομεν τον Αχιλλέα, τον ως ο
άνεμος ωκύποδα,
τέκνον της Θέτιδος και μαθητήν του Χείρωνος, να τρέχη
πάνοπλος επί
των χαλίκων του αιγιαλού συναγωνιζόμενος προς
τέθριππον άρμα εις
δρόμον ελικοειδή. Και εφώναζεν ο διφρηλάτης Εύμηλος,
ηγεμών των
Φερών, παρορμών και κεντών διά των πτερνιστήρων
τους νεαρούς του
ωραιοτάτους ίππους, δάκνοντας χρυσοποικίλους
χαλινούς, τους μεν
δύο μεσαίους, λευκοστίκτου τριχώματος, τους δε
πλαγίους και εις
τας στροφάς αντιστοίχους, πυρρότριχας και με κνήμας
ποιχιλόχρους.
Και έτρεχεν ο Πηλείδης Αχιλλεύς πάντοτε παρά τους
τροχούς του
άρματος πάλλων το δόρυ.

(Στροφή).

Εθαυμάσαμεν το ανέκφραστον εκείνο θέαμα των
αναριθμήτων πλοίων,
θέαμα λαμπρόν εις τους απλήστους γυναικείους
οφθαλμούς. Πεντήκοντα
πολεμικών πλοίων της δεξιάς πτέρυγος άρχει ο εκ Φθίας

Μυρμιδόνειος
ήρωσ, και φέρουν ταύτα εις την πρόραν των χρυσά
Νηρηίδων αγάλματα,
εις δε την πρύμνην το σήμα του Αχιλλείου στρατού.

(Αντιστροφή).

Παρ' αύτας ίστανται τα πλοία των Αργείων ισαρίθμους
έχοντα προς τα
άλλα κώπας, τούτων δε αρχηγοί είναι ο Ταλαός, τέκνον
και θρέμμα
του Μηκιστέως, και ο του Καπανέως Σθένελος. Ο δε υιός
του Θησέως
άγει εξήκοντα πλοία εξ Αττικής, φέροντα την Παλλάδα
επί πτερωτών
ιππηλάτων αρμάτων, έμβλημα θεσπέσιον και λατρευτόν
εις τους
ναύτας.

(Στροφή).

Πεντήκοντα πλοία είδομεν των Βοιωτών φέροντα
εκατέρωθεν της πρόρας
σήμα παριστών τον Κάδμον κρατούντα όφιν χρυσούν,
ηγείται δε αυτών
ο γιγάντειος Λήιτος. Ισάριθμα δε πλοία έφερεν εκ του
ενδόξου
θρονίου των Λοκρών ο υιός του Οιλέως.

(Αντιστροφή).

Εκ των Κυκλωπείων Μυκηνών ο Ατρείδης
Αγαμέμνωνέφερε στρατόν
πολυ-
πληθή επί πλοίων εκατόν, συναρχηγόν έχων και τον
Άδραστον,
όστις, φίλος του ων, συνεκστρατεύει και αυτός, ίνα η
Ελλάς
ανακτήση την ένεκα βαρβάρου ανδρός καταλιπούσαν
τον οίκον του
συζύγου. Είδομεν δε και το σήμα του εκ Πύλου Γερηνίου
Νέστορος επί
της πρύμνης των πλοίων του, το παριστών τον γείτονα
του Αλφειόν
πόδας έχοντα τάυρου.

(Στροφή).

Δώδεκα είναι των Αινιάνων τα πλοία υπό τον Γουνέα.
Πλησίον δε
τούτων ίστανται τα των Ηλείων, τους οποίους όλος ο
στρατός
αποκαλεί Επειούς, και ηγείται αυτών ο Εύρυτος. Τον δε
στόλον των
Ταφίων, τον έχοντα λευκάς τας κόπας, άγει ο Μέγης, ο
του Φυλέως

βλαστός, ελθών εκ των αλιμένων Εχινάδων νήσων.

(Αντιστροφή).

Ο Αίας δε, της Σαλαμίνας το θρέμμα, διά των δώδεκα
ευστροφωτάτων
πλοίων του, παρατεταγμένων πλησίον των άλλων,
συνάπτει το δεξιόν
του στόλου κέρας προς το αριστερόν. Ω ! ποίον είδον
πολεμοχαρές
ναυτικόν στράτευμα ! Αλλοίμονον εις τα πλοία των
βαρβάρων, όσα
ήθελον τύχει προ αυτών ! Ουδέν θα επιστρέψη εις την
πατρίδα του
πλέον. Τοιαύτης πανελληνίου στρατιάς και ναυτικής
δυνάμεως η εικών
θα μείνη εντός μου ανεξάλειπτος.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΜΕΝΕΛΑΟΣ και ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Είναι δεινή η τόλμη σου αυτή, Μενέλαε, και απρεπής.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Φύγε απ' εδώ ! η πίστις σου προς τον κύριόν σου υπερβαίνει παν μέτρον.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Δεν εννοείς, ότι κατηγορών με διά τούτο, μ' επαινείς ;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Θα σε κάμω να κλαύσης, εάν εξακολουθήσης πράττων ό,τι κακώς πράττεις.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Δεν πρέπει ν' ανοίξης το γράμμα αυτό, το οποίον κρατώ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ἀλλ' οὐδέ σὺ πρέπει νὰ γίνῃς αἴτιος ολέθρου εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Ἦπαγε νὰ συζητήσῃς περὶ τούτου με ἄλλους. Ἄφες τὴν ἐπιστολήν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ποτέ.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θα σοὺ τὴν ἀφήσω. Μάθε το καλῶς.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Σοὺ σπάζω τὴν κεφαλὴν δι' αὐτῆς μου τῆς ράβδου.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Σπάσε τὴν. Εἶναι τιμὴ ν' ἀποθνήσκῃ τις ὑπὲρ τοῦ κυρίου του.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ἄφες τὸ γράμμα, σοὺ λέγω. Οἱ δούλοι πρέπει νὰ λέγωσιν ὀλίγα.

(Ἀποσπά τὴν ἐπιστολήν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ δούλου).

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

(κραυγάζων προς τον εν τη σκηνή Αγαμέμνονα)

Τρέξε, κύριε μου. Επετέθη κατ' εμού βιαίως ο Μενέλαος
και μου
ήρπασε την επιστολήν σου από τας χείρας μου, κωφός
εις τα δίκαια
παράπονά μου.

ΣΚΗΝΗ Β'

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ και οι ΑΝΩΤΕΡΩ

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Τι τρέχει; Πόθεν ο θόρυβος αυτός εδώ προ της σκηνής μου ; Και
διατί αυτή η απρεπής λογομαχία;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Εμέ πρέπει ν' ακούσης ως μάλλον αξιόπιστον και όχι τούτον εδώ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Και συ διατί ήλθες εις λόγους με αυτόν, Μενέλαε, και τον μεταχειρίζεσαι κατ' αυτόν τον βίαιον τρόπον;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Προς εμέ στρέψον το βλέμμα, αν θέλης να μάθης την αιτίαν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Μήπως νομίζεις ότι εγώ, ο υιός του Ατρέως, φοβούμαι να σε απενίσω;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Βλέπεις αυτήν εδώ την επιστολήν, η οποία περιέχει

ολέθρια
πράγματα ;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Την βλέπω. Απόδος αυτήν πρώτον και ύστερον ομίλει.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν θα την αποδώσω ειμή αφού πρώτον φανερώσω εις
όλον το στράτευμα
των Ελλήνων ό,τι περιέχει.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Μήπως ετόλμησας να την ανοίξης και έμαθες ό,τι δεν
σοι επετρέπετο
να μάθης ;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Βέβαια και να σε δυσαρεστήσω μαθών ό,τι κακόν δι
αυτής έπραξας
λάθρα.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Ω της αναισχυντίας σου ! Και πού συνέλαβες τον δούλον
μου ;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Εκεί όπου ιστάμην περιμένων την άφιξιν της κόρης σου
εξ Άργους εις
το στρατόπεδον.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Και δεν είναι αναισχυντος πράξις αυτή, να κατασκοπεύης τα ιδικά μου πράγματα;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ἦμην ελεύθερος να έχω αυτήν την περιέργειαν. Δεν είμαι βέβαια δούλος σου εγώ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Ω ! ποίον θράσος ! Μήπως έχεις την αξίωσιν να ελέγξης το πώς εγώ θέλω να διοικώ τα του οίκου μου ;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ναι, διότι βλέπω ότι είναι ύπουλοι αι σκέψεις σου και άλλα μεν λέγεις τώρα, άλλα δ' έπραξας και άλλα μελετάς να πράξης.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Δεν σου αμφισβητώ την κομψότητα των λόγων. Των πονηρών η γλώσσα έχει τέχνην ζηλευτήν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Όσον ο άστατος νους αδικεί και κλονίζει την πίστιν των

φίλων. Ναι,
θέλω να σ' ελέγξω και ας μη σε παραφέρη η οργή, ώστε
ν' αποφεύγης
την αλήθειαν. Θα σοι ομιλήσω σαφώς και συντόμως.
Ενθυμείσαι καθ'
ον χρόνον προσεπάθεις να λάβης την αρχηγίαν των
Ελλήνων προς το
Ίλιον, φαινόμενος μεν προς αυτήν αδιάφορος, πράγματι
όμως επιθυμών
και επιδιώκων αυτήν πάση δυνάμει, πόσον ταπεινώς
εφέρεσο προς
πάντας; Ενθυμείσαι πόσον ήσο τότε δαυιλής εις
χειραψίας, ότι τας
θύρας του ανακτόρου σου είχες εις πάντα πολίτην
ανοικτές και
εχαιρέτιζες ανεξαιρέτως όλους, και αυτούς ακόμη τους
μη θέλοντας,
ζητών με τους φιλόφρονας εκείνους τρόπους ν'
αγοράσης το αξίωμα;
Όταν όμως κατώρθωσες να λάβης το αξίωμα τούτο, ω,
τότε αμέσως
μετεβλήθη το ήθος σου. Δεν ήσο πλέον φίλος προς τους
φίλους τους
προτέρους. Εκλείσθης εις τον οίκον σου και δυσκόλως
και σπανίως
ηδύνατο τις να σε πλησιάση. Οι άνδρες όμως οι χρηστοί
και οι
μεγαλεπήβολοι δεν πρέπει να μεταβάλλωσιν ούτω
τρόπους

συμπεριφοράς, αλλά τότε μάλιστα οφείλουν να ήναι
σταθεροί προς
τους φίλους, όταν ευτυχούντες δύνανται και να
ωφελώσιν αυτούς. Και
ιδού ότι ευθύς εξ αρχής εδείχθης κακός. Όταν δε ήλθες
εδώ εις την
Αυλίδα και ο πανελλήνιος στρατός ηναγκάσθη να μείνη
εδώ ελλείψει
ουρίου άνεμου, οι δε Έλληνες ηξίουν να διαλυθή ο
στόλος, ίνα μη
ανωφελώς καθήμεθα εδώ, συ κατάπληκτος και
αμηχανών προ της θείας
ταύτης συμφοράς, ένεκα της οποίας έχανες την
ευκαιρίαν της
φιλοδοξίας σου, όπως, άρχων χιλιαρίθμου στόλου,
καλύψης διά
δοράτων την πεδιάδα του Πριάμου, ήρχεσο και με
ηρώτας «Τι να
πράξω; Πως να εύρω τρόπον να μη χάσω την αρχηγίαν
ταύτην και την
εξ αυτής μεγίστην δόξαν;» Όταν δε ο Κάλχας
εχρησιμοδότησε να
θυσιάσης την κόρην σου εις την Αρτέμιδα και τότε μόνον
θ'
αποπλεύση ο στόλος, συ μετά χαράς εδέχθης να
θυσιάσης την κόρην.
Και τότε, ουδενός αναγκάζοντος – μη το αρνηθής – αλλ'
αυτοπροαιρέτως και προθύμως συ ο ίδιος εμήνυσας
προς την γυναίκα

σου να στείλη την κόρην σου εδώ υπό την πρόφασιν ότι
θα δώσης
αυτήν εις γάμον προς τον Αχιλλέα. Και όμως ύστερον
μεταμεληθείς
συλλαμβάνεσαι τώρα άλλα γράφων, ότι, δηλαδή
ουδέποτε θα γίνης
φονεύς της θυγατρός σου. Ο αήρ, όστις μας περιβάλλει
ταύτην την
στιγμήν, είναι αυτός εκείνος, όστις ήκουσεν όσα είπας
τότε. Ω,
πόσοι άλλοι πράττουσιν ό,τι και συ χάριν των υψηλών
αξιωματών! Και
ενώ ίδια προαιρέσει αναρριχώνται και κατακτώσιν
αυτά, ύστερον
αισχρώς υποχωρούσιν άλλοτε μεν παρασυρόμενοι υπό
μωρών συμβουλών
των κολάκων, άλλοτε δε και κατ' ανάγκην, ως ανάξιοι
να κυβερνήσωσι
το κράτος των. Κρίμα εις την ταλαίπωρον Ελλάδα, ήτις,
θελήσασα ν'
αποδουθή εις ένδοξον αγώνα, θα υποχωρήση τώρα
αφίνουσα τους
ουτιδανούς αυτούς βαρβάρους να την εμπαιξώσι
γελώντες εξ αιτίας
σου και της κόρης σου ! Ένεκα προσωπικών
υποχρεώσεων ποτέ δεν
πρέπει ν' αναγορεύη τινά ο πολίτης προστάτην της
χώρας του ούτε
στρατηγόν. Ο στρατηλάτης πρέπει να έχη νουν, άρχων

δε της πόλεως
δύναται νάναι μόνος ο συνετός ανήρ.

ΧΟΡΟΣ

Μέγα κακόν η μεταξύ αδελφών έρις και λογομαχία.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Άκουσον τώρα και εμέ να σοι είπω συντόμως
δυσaréστους αληθείας,
χωρίς να σε προσβλέπω με βλέμμα εξ ίσου επηρμένον
και αναιδές,
αλλά πολύ μετριοπαθέστερον, διότι είσαι αδελφός μου,
ο δε χρηστός
ανήρ ευλαβώς πάντοτε φέρεται. Ειπέ μοι, σε παρακαλώ,
πόθεν αυτή
σου η παραφορά και οι πλήρεις οργής φλογοβόλοι
οφθαλμοί σου; Ποίος
σε αδικεί ; Τι ζητείς; θέλεις να έχης ωραίαν γυναίκα; Δεν
δύναμαι
να σοι την δώσω, αφού, όταν την είχες, κακώς την
εφύλαξας. Έπειτα
πως θέλεις να τιμωρηθώ εγώ ο μη πταίσας διά τα ιδικά
σου σφάλματα
; ή μήπως ενοχλεί τον εγωισμόν σου η φιλοδοξία μου ;
θέλεις να
έχης εις τας αγκάλας σου ωραίαν γυναίκα και, διά να το
κατορθώσης,
παραβλέπεις πάσαν λογικήν και πάσαν ευπρέπειαν.
Αλλά βεβαίως του

κακού ανδρός κακοί είναι και οι πόθοι. Είμαι άραγε
παράφρων εγώ,
διότι κακήν άπαξ απόφασιν λαβών μετεμελήθην
ύστερον φρονιμώτερον
σκεφθείς ; ή μήπως συ μάλλον παραλογίζεσαι θέλων ν'
ανακτήσης
άπιστον σύζυγον, την οποίαν πρέπει να ευχαριστής τον
θεόν ότι
σου την αφήρεσεν; Εάν ώμοσαν τότε τον Τυνδάρειον
όρκον οι
ερωτόληπτοι μνηστήρες, δεν το έπραξαν βέβαια ούτε διά
της ιδικής
σου ενεργείας ούτε προς χάριν σου? το έπραξαν διότι
έκαστος ήλπιζε
δι' εαυτόν. Λάβε λοιπόν αυτούς τώρα και εκστράτευσον,
αν θέλεις.
Είναι μωροί και επομένως έτοιμοι να σε ακολουθήσωσι.
Δεν είναι
όμως άφρων ο θεός, αλλ' εννοεί καλώς και διακρίνει
τους
κατηναγκασμένους και κακώς δοθέντας όρκους. Δεν θα
θανατώσω δε τα
τέκνα μου εγώ, διά να δώσω εις σε την άδικον
ευχαρίστησιν να
εκδικήσης την αρπαγήν μιας αθλίας συζύγου, ενώ εμέ
θα
κατασπαράττωσι νυχθημερόν ο πόνος και τα δάκρυα,
ότι έχυσα το αίμα
της προσφιλούς μου θυγατρός ως κακούργος. Σοι

ωμίλησα συντόμως και
σαφώς, θα πράξω δε το πρόπον ως προς τ'αφορώντα εις
εμέ, εάν δεν
θελήσης να συνετισθής.

ΧΟΡΟΣ

Αντίθετα ταύτα προς τα πρότερον ρηθέντα, αλλ'
ορθότερα, διότι οι
γονείς πρέπει βέβαια να προστατεύωσι τα τέκνα των.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Οίμοι! Ενόμιζον ο δυστυχής ότι είχαν φίλους και όμως
ηπατώμην.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Θα είχες τοιούτους, εάν δεν εξήτεις να τους
καταστρέψης.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Και πώς άλλως θα μοι δείξης ότι συ και εγώ εγεννήθημεν
εκ του
αυτού πατρός ;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Φρονίμως μετά σου συμπράττων αλλ' όχι και
συμπαραλογιζόμενος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Οι αληθείς φίλοι συμπονούν εις τας συμφοράς των

φίλων των.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Ζήτηι παρ' εμού δικαίως ό,τι θέλεις, αλλά μη με λυπείς παραλόγως.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν εννοείς λοιπόν ότι ο πόνος μου είναι πόνος όλων των Ελλήνων ;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Εκ θείας, ως φαίνεται, οργής νόσος φρενών κατέχει και σε και όλην την Ελλάδα.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Υπερηφανεύου λοιπόν διά την αρχηγίαν σου και ότι επρόδωκας τον αδελφόν σου. Όσον δι' εμέ, θα ζητήσω άλλο μέσον και εις άλλους φίλους, αληθείς εκείνους, θα προσφύγω.

ΣΚΗΝΗ Γ΄

ΑΓΓΕΛΟΣ και οι ΑΝΩΤΕΡΩ

ΑΓΓΕΛΟΣ

Αρχηγοί των Πανελλήνων, ήλθον εδώ εκ Μυκηνών
συνοδεύων την

Ιφιγένειαν, την κόρην σου• ήλθε δε μετ' αυτής και η
μήτηρ της, η

σύζυγος σου Κλυταιμνήστρα, και ο υιός σου Ορέστης.
Πόσον θα χαρής

ότι θα τους ίδης μετά τόσον μακράν από της πατρίδος
σου αποδημίαν

! Επειδή όμως ο δρόμος ήτο πολύς, έμειναν ίν'
αναπαυθώσι παρά τα

δροσερά ύδατα πηγής, αυτάί και οι ίπποι, και εκάθισαν
να

προγευματίσωσιν επί της χλόης του λειμώνος, εγώ δε
μόνος ήλθον προ

αυτών, ίνα σοι αναγγείλω τούτο. Γνωρίζει δε ήδη ο
στρατός την

άφιξιν της θυγατρός σου, διότι διεδόθη αμέσως η φήμη
και έρχονται

πολλοί ίνα ίδωσι την κόρην σου. Τους ευτυχείς
ανθρώπους, βλέπεις,

όλοι τιμώσι και σπεύδουν να τους ίδουν. Διά να έλθη,
λέγουν, η

κόρη του εδώ, φαίνεται ότι περί γάμου τινός πρόκειται
ή κάτι άλλο
θα συμβαίνει, εκτός αν ο βασιλεύς Αγαμέμνων έφερε την
κόρην του
ποθήσας να την επανίδη. Άλλοι δε πάλιν έλεγον ότι
έφερον την νέαν
εις προτελετήν του γάμου της εδώ παρά τη θεά της
Αυλίδος Αρτέμιδι.
Αλλά ποίος άραγε να ήναι ο γαμβρός; Εμπρός λοιπόν,
ετοίμασον τα
κάνιστρα διά την θυσίαν. Στεφανώσατε με άνθη την
κεφαλήν. Συ δε,
άναξ Μενέλαε, ετοίμαζε τα της τελετής του γάμου, και
ας ηχήσουν οι
αυλοί εις το στρατόπεδον και ο έρρυθμος κτύπος των
ποδών, διά το
χαρμόσουνον αυτό της κόρης γεγονός.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Αρκούσι ταύτα. Τώρα είσελθε εις την σκηνήν και ας
διευθετήση τα
λοιπά η καλή τύχη.

(Ο Άγγελος απέρχεται).

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.